

L'acompany en el sentiment, senyora Maria. Em sap greu. Mai no sé què dir en aquests casos, estimada. Em falten paraules per parlar del difunt, se'm fa difícil. Què li he de dir senyora Maria, que vostè no sàpiga, que vostè el coneixia millor que ningú, que les mares ja se sap..., com les mares no hi ha ningú que sàpiga com és el seu fill. Sí, idò, i vostè senyora Maria, vostè que ha fet tant per ell, que li ha donat tots els capricis i ara ja no és aquí, ara ja no el té. Jo ja el conec aquest dolor que vostè pateix ara, senyora Maria. Aquest mal que et ve de dins i que no es calma amb res, que no hi ha res pitjor que perdre un fill, i tan jove com era el seu Albert, senyora Maria. Aquest dolor que és com si t'haguessis menjat una espasa, i l'espasa i t'ha quedat clavada dins i et trenca les carns i t'impedeix respirar i penses que si poguessis plorar tal vegada se n'aniria aquest mal de cap que fa que no saps si podràs articular la pròxima paraula. Les parpelles et pesen i les ungles se't claven a la carn. Senyora Maria, què li puc dir, a vostè que acaba de veure com se li anava el seu fill tan estimat. Ahir es passejava pel barri tan ple de vida, tot fatxenda amb la seua moto nova, les al·lotes se'l miraven amb admiració, els seus amics l'envejaven i vostè no deia res, però l'observava cofoia. Avui, ves per on, l'ha de vetllar vostè a l'entrada de casa, tes, dins aquesta caixa de fusta, lluenta, que veig que no ha mirat prim. Sí, m'agrada molt, que pels fills, una fa el que sigui necessari, i si l'Ocaso li proposava una caixa més lletja i més modesta, i vostè tenia el caprici d'una tan requincada com aquesta, no havia de mirar prim. I és clar que no. Ja se sap el que les mares som capaces de fer pels nostres fills, fins i tot quan ells es moren primer que nosaltres, que hauria d'estar prohibit, senyora maria, que els fills es morissin primer que les mares. Què no ho veu Déu nostre Senyor que ens fa patir? I perquè ens ho fa això? Que ara vostè quedarà molt tota sola, perquè amb el seu marit que està que no està, clar, tot el viatge l'ha de carregar vostè, que el seu pobre Pepe és com si no hi fos, que li han de fer tot, i ni menjar tot sol, pot, que l'altre dia em va dir la Pepa del forn que vostè ja no pot ni anar al bingo dels jubilats com anava bans tots els fosquets, eh?. Si que el comprenc el seu dolor. Sé que vostè

se sent com si s'hagués empassat un ciri encès i ara totes les entranyes cremessin en un foc lent i constant, com si tota la cera li tapes els forats més vitals del seu cos. Embussada, es troba ara vostè, Marieta estimada. Aquest dolor és insuportable. La mort d'un fill és insuportable. La vida, després d'això és insuportable. Aquest patiment de ferro roent només el sabem les mares que hem tingut una pèrdua tan important. I a vegades el cervell explota i les mares òrfenes de fill som capaces de fer qualsevol endemesa. Incontrolable és una mare condemnada a sobreviure un fill. I jo, senyora Maria comprenc pel que està passant, perquè a més, el seu Albert era un fill únic i tan poca família que li queda, el seu Pepe rendit, i la seua germana Queta que també ja és més allà que aquí. El dolor de la mare que ha perdut un fill, que s'ha mort d'un dia per l'altre no s'assembla a cap altra cosa que pugui ser descrita per les persones. Com pot algú imaginar-se tot el mal que li podria fer si li arrabassessin tots els cabells del cap d'una estrebada? És que és molt fort, senyora Maria, molt fort, que les persones que han vingut a acompanyar-la en la vetlla no en tenen ni idea. Només vostè i jo que hem perdut els nostres fills sabem què és això. Ai, bon Jesús estimat. Quina careta que fa. Està com natural. Es nota que no va patir, senyora Maria. Miri de conformar-se pensant que estava ben sà, que no va passar cap pena, que no tan sols va veure com se li atracava la senyora de la dalla. Pensi que Déu l'ha cridat i el té amb ell, i que quan vostè hi vagi es trobaran allà dalt, al cel. Perquè el seu Albert ha anat al cel, no ho creu senyora Maria? Miri, ja sé que potser ara no és el moment, que la casa és plena de veïnes que han vingut per acompanyar-la, potser no li hauria de parlar d'això, però no me'n puc estar. No puc mantenir més temps la boca tancada. No puc callar. Jo també tenc espases i foc etern que em rossega per dins. I la veig patir tant, tant, tant, senyora Maria, que no tenc altre remei. Escolti'm un moment: al seu fill el vaig matar jo. Sí. No hi ha hagut cap lladre que hagi entrat a robar al seu apartament. I no ha estat en defensa pròpia, no senyora, Maria. Ha estat en defensa de la meua filla Marta, la meua Marteta, pobra que va morir fa mig any. Se'n recorda, senyora Maria? Un accident van dir. Pobreta, la petita Marta. No. No va ser un accident. La meua Marta, la petita Marta, pobreta, va morir assassinada quan un fill de puta es va saltar un semàfor en vermell amb una motassa, se'n recorda, senyora Maria, com vam patir

Condol

el meu marit i jo, i com patim encara, que ell no ha pogut treballar mai més, que té una depressió i no sap ni qui és, que no ha tingut esma per a tornar a agafar el taxi i els metges li han dit, tu et quedes a casa, i la mútua ens passa una pensió de misèria, senyora Maria, però avui tenc una mica d'alleujament, sap per què? perquè ahir vaig matar l'assassí de la meua Marteta, que travessava tranquil·la pel pas de vianants, amb el seu semàfor en verd, amb la motxilla penjada a l'esquena, amb un somriure innocent, onze anys tenia, fins que un impresentable que tenia una moto gran li va passar per damunt i la rebentar, senyora maria, que el seu fill me la va rebentar, la meua Marteta, que hi ha testimonis, molta gent va veure l'Albert, molta gent el va veure fugir com un covard després de deixar la meua filleta estesa sobre l'asfalt rebentadeta com un colomet que ha caigut del niu.

València, 24 de maig de 2009 (Festa de Maria Auxiliadora)